

Moczenie Nocne

Większość dzieci przestaje się moczyc w nocy w wieku około trzech lat. Gdy podobne problemy ma dziecko starsze, wówczas istnieją powody do niepokoju.

Lekarze podkreślają, że moczenie nocne samo w sobie nie jest chorobą, lecz dość często występującym wśród dzieci objawem jakiegoś problemu natury emocjonalnej. Incydentalnie przydarza się wielu dzieciom, szczególnie podczas choroby.

Kilka istotnych faktów dotyczących problemu moczenia nocnego:

- występuje u około 15 procent wszystkich dzieci powyżej trzeciego roku życia,
- o wiele częściej zdarza się wśród chłopców niż wśród dziewczynek,
- występuje w rodzinach w kolejnych pokoleniach,
- zazwyczaj mija wraz z osiągnięciem dojrzałości płciowej.

Bardzo rzadko regularne moczenie się w nocy powyżej trzeciego, czwartego roku życia jest objawem choroby nerek lub pęcherza moczowego. Niekiedy wiąże się natomiast z zaburzeniami snu. Najczęściej jednak oznacza, że u danego dziecka proces uzyskiwania kontroli nad czynnością pęcherza moczowego jest w większym lub mniejszym stopniu spowolniony. Z reguły moczenie nocne jest częstsze wśród dzieci narazonych na silne emocje i stresy, dlatego powinny one być otoczone szczególną opieką.

Problemy emocjonalne, których następstwem może być moczenie nocne, bywają różnorodne i różne mają przyczyny. Niejednokrotnie zdarza się, iż dziecko, które od miesięcy, a nawet od lat, miało "suche" noce, zaczyna się moczyc po jakimś wydarzeniu, które naruszyło jego poczucie bezpieczeństwa: po przeprowadzce do nowego miasta, utracie kogoś bliskiego, narodzinach braciśka lub siostrzyczki. Gdy rodzice są zwolennikami ostrego, restrykcyjnego treningu i w związku z tym nauka czystości wiąże się dla dziecka z silnymi stresami, to reakcja emocjonalna może być odroczone w czasie, tak że po okresie kontroli nad pęcherzem dziecko ponownie zaczyna moczyc łóżko.

Rodzice powinni pamiętać, że niezwykle rzadko zdarza się, by dziecko moczyło łóżko z premedytacją. Przeciwnie, ono zawsze bardzo się wstydzi tego, co zrobiło. Nie należy zatem dziecka zawstydzac i karać, lecz raczej powinno się dodawać mu otuchy i wyrażać przekonanie, iż niedługo sobie z tym problemem poradzi. Lekarze pediatrzy potwierdzają, że taka wspomagająca i dowartościowująca dziecko postawa rodziców przynosi bardzo dobre efekty.

Zdarza się jednak, że rodzice nie są w stanie pomóc dziecku, mimo że korzystają z porad lekarza rodzinnego i pediatry. Wskazaniem do kontaktu z psychiatrą dziecięco-młodzieżowym są widoczne u dziecka oznaki tego, że ma ono problemy emocjonalne - jest smutne, nadpobudliwe, pojawiają się zaburzenia snu i problemy z jedzeniem. W takich przypadkach psychiatra dziecięco-młodzieżowy stara się ustalić fizyczne i psychiczne podłoże tych problemów, bowiem fakt, że dziecko moczy się w nocy wskazuje właśnie na ich istnienie. Wspólnie z rodzicami i dzieckiem podejmie wysiłki, by te problemy rozwiązać.